

paafete tilstrækkeligt her i Thinget. Jeg vil derfor sige, at jeg med megen Glæde vilde gaa ind paa, hvis det kunde vinde Bisald og gaa igjennem her i Rigsdagen, at Bestemmelsen i § 1 skulde gjælde om alle Straatag, altsaa ikke blot om Tag paa Bygninger, der ere bestemte til Beboelse for Mennesker og Dyr. Hvad angaar Bestemmelsen i § 1 selv, tror jeg ikke, at de Udgifter eller de Besværligheder, som den kan medføre, ere saa overordentlig store. Støbtitre, som jo er det ene Alternativ, det er tilladt at benytte paa Bygninger, der allerede nu staa, eller Tæge, der allerede nu ligge, ere ikke nogen meget kostbar Ting. Det er forholdsvis Lidt, de koste pr. Alen, og galvaniseret Serentraad er heller ikke nogen dyr Ting. Jeg tror ikke, at selve Materialet koster Stort mere end Tællegerne; men det kan nok være, at Paalægningen vil komme til at koste noget Mere, fordi det vil kræve noget mere og strengere Arbejde af den, der skal udføre det. — Af den næstsidste ærede Taler (Raben) blev der gjort meget stærke Indvendinger med Hensyn til de første Bestemmelser i Loven, hvilke jo imidlertid ikke til Syvende og Sidst gif længere, end at han ønskede den Frist forlænget, som er foreskrevet i § 1. Han syntes ikke at have noget imod første Stykke om, hvorledes der skal forholbes med Tag, der paalægges herefter, men med Hensyn til det andet Stykke, ønskede han Fristen forlænget. Det er et Spørgsmaal, jeg naturligvis ganske maa henfille til Thinget. De to Aar er jo ikke Noget, der staa som noget Absolut; men paa den anden Side forekommer det mig, at 10 Aar vil være en alt for lang Grændse at sætte. Jeg tror, at det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en Feiltagelse, forsaavidt han syntes at forudsætte, at det, der er foreskrevet i dette Lovforslag, er Noget, der skal være gjort inden to Aar; det er jo ikke Meningen, thi saa vilde det ganske vist være meget strenge Bestemmelser, Lovforslaget indeholdt. Saaledes fæller jo det ærede Medlem i den Forudsætning, at man efter § 5 skulde bortstafte de snevre Storstene og bygge andre inden to Aar. Det er jo ikke Meningen. Bestemmelsen i § 5 angaar jo kun fremtidige Bygningsarbejder, og der er slet ikke nogen Tidsfrist i saa Henseende. Det vilde være en Skæpsel, hvis man f. Ex. vilde foreskrive, at om ti Aar maatte disse snevrere Storstene slet ikke findes, men være ombyggede inden den Tid. — Med Hensyn til § 2 er der blevet gjort forskellige Bemærkninger, men jeg kan dog ikke skjønne rettere, end at man egentlig nærmest, uagtet man erkjender, at det undertiden kan falde noget haardt for de Paagjældende, maatte blive staaende ved Paragrafen, og jeg tror ogsaa, at det vil blive det, man efter modent Overlæg maa komme til. Jeg har ogsaa selv haft nogen Betænkelighed ved at fremkomme med dette Forslag, men da det kun gjælder om sammenbyggede Landsbyer, om saadanne Bygninger,

hvor Vedkommende ikke paa sin Grund har Plads til at holde sig i behørig Afstand fra Naboerne, forekommer det mig at være et Offer, den Enkelte maa underkaste sig af Hensyn til sine Næbborgere, til de andre Beboere af Byen, for hvem det er en overordentlig Brandfare, der stadig vedligeholdes, naar det skulde være tilladt ved Nybygninger af den Art paany at lægge Straatag op. Jeg tror ikke, man kan sige, at Lovforslaget forfølger Straatagene, som et æret Medlem ytrede, og jeg veed ikke, at der egentlig er andre Bestemmelser i Lovforslaget, der almindelig kunde siges at være rettede mod at bruge Straatag end netop denne. De andre Bestemmelser angaa jo Tilfælde, hvor man enten kan erstatte denne Forbring med andre Foranstaltninger, eller hvor det dog er ganske særegne Forhold, der spørges om, navnlig det, at man vil anbringe brandsafarlig Gjenstande paa saadan Maade, at Taget let kan antændes fra dem. Det er ganske vist et Spørgsmaal, der kan fortjene nærmere Overveelse, om Afgangen til at bruge Spaan ikke ogsaa skulle kunne udstrækkes til de i §§ 7 og 9 omtalte Tilfælde, men det hører til den Slags Ting, der maa være Gjenstand for nærmere Overveelse. Det er jo ikke noget Principspørgsmaal, som man kan sige forud, at Loven maa staa og falde med, men Noget, som jeg skal være villig til i Forening med et eventuelt Udvalg at tage under Overveelse. Noget lignende gjælder om en Bemærkning, der fremkom fra samme ærede Taler med Hensyn til § 3, idet det blev fremhævet, at det var for Meget at forlange, at Barkstedsdovne skulde være adstillede fra tilstødende Rum ved Vægge af Grundmur eller Mur og Bindingsværk; det blev fremhævet, at det maatte være tilstrækkeligt, naar der blev sat dobbelte Brævedægger. Jeg tilstaa, at jeg heller ikke her er istand til saaledes strag at erklære, om jeg kan gaa ind derpaa eller ikke; det maa jeg forbeholde mig at betænke mig paa og overveie nærmere i Forening med et eventuelt Udvalg. — Med Hensyn til § 4 skal jeg gjerne erkjende, at det maaste vil være rigtigt at tilføie en Bestemmelse om Kamminer; Grunden til, at den ikke findes i Lovforslaget, er jo naturligvis, som det ærede Medlem bemærkede, den, at Kamminer finder saa overordentlig ringe Anvendelse, bruges saa overordentlig lidt. — Med Hensyn til Bestemmelserne i § 5 og navnlig den Forbring, der for Fremtiden stilles, at Storstene skulde opføres af brændte Sten, skal jeg overfor den sidste ærede Taler, der mente, at det var en ufornudden streng Forbring, der navnlig vilde falde haardt paa Smaasolk og dem, der opførte mindre Bygninger, bemærke, at der maa man ikke undlade at lægge Mærke til, at § 10 i saa Henseende indeholder en Sættelse netop for dem, der opbygge mindre Huse, at disse Regler om Storstenes Opførelse er en af de Ting, hvor Tritagelse fra de almindelige Regler er hjemlet ved Loven af 2den Marts 1861 for mindre Byg-